

har hørt, at man var angst for, at den af Staten ansatte Dyrlæge maatte vilde modsætte sig dette. Den kommunale Dyrlæge, som Slagterierne nu benytte, maa møde om Ratten, og deri ville de nødig have nogen Indskrænkning.

Landbrugsministeren (Sehested): Til den sidste Bemærkning, som det ærede Medlem fremkom med, skal jeg blot sige, at vi kunne selvfølgelig ikke komme ind paa Erkelthederne i den Overenskomst, som vil være at træffe mellem Landbrugsministeriet og vedkommende Dyrlæge om, hvorledes han skal forholde sig, om han skal gøre Natarbejde eller ej; men det er en Selvfølge, at den Instruks, man agter at give Dyrlægen, vil blive affattet med alt muligt Hensyn til Slagterierne og efter Konference ogsaa med Repræsentanter for disse, idet det der netop gælder om et saa frugtbringende Samarbejde som muligt.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Indhold (se Tillæg A., Sp. 3759 ff.) samt Sagens Overgang til 3dje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 11te Februar 1863 om Begunstigelser i Henseende til Brugen af stemplet Papir.

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 452 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Endringsforslag:

Af P. G. C. Jensen:

1) 1ste Stykke affattes saaledes:

„Forskrivninger for Laan mod Kaution, der udstedes til nogen af de Sparekasser og Bankinstitutter, som omhandles i Lov angaaende Begunstigelser i Henseende til Brugen af stemplet Papir af 11te Februar 1863 § 3, ere stempelfri, for saa vidt og saa længe vedkommende Laantagers samlede Kautionsgæld i samme Sparekasse eller Bank ikke overstiger 500 Kr.“

2) 2det Stykke, Linie 1: Ordene „Forsøges... .Kaution“ ændres til: „Forsøges en Laantagers Kautionsgæld i samme Sparekasse eller Bank“.

Lovforslagets eneste Paragraf med de stillede Endringsforslag, samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3dje Behandling lattes til Forhandling under et.

P. G. C. Jensen: Overensstemmende med de Udtalelser, der faldt ved denne Sags første Behandling, har jeg tilladt mig at gøre et Forsøg paa en Affattelse, navnlig af det første Stykke af dette Lovforslag for at tydeliggøre, hvad Meningen er, og jeg har i denne Henseende forhandlet med det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Oct. Hansen) som er enig med mig i at affatte det saaledes, som jeg her har foreslaet. Hovedsagen for mig er dette, at man dog af en Lov skal kunne se, hvad den angaar, uden at man behøver at ty til en anden Lov. Saaledes som Lovforslaget foreligger, er det jo de i Loven af 11te Februar 1863 ommeldte Begunstigelser, der udvides o. s. v. Man vil altsaa ikke ved at læse en Lov som denne, hvis det foreliggende Lovforslag var blevet Lov, kunne vide, hvad det var for Begunstigelser, der stigedes til, man skulde tilbage til Loven af 1863 for at se, hvad det var. Det forekommer mig at være en ret uheldig Maade at redigere et Lovforslag paa, og jeg har derfor i mit Endringsforslag sagt, hvad det er, Loven af 11te Februar 1863 paa dette Punkt gaar ud paa, nemlig paa Stempelfrihed, og udtrykkelig fremhævet, at det er det, som Loven vil. Den vil have Stempelfrihed til Dokumenter, som hidtil ikke have nydt Stempelfrihed. Det næste Punkt, jeg har ment at ville gøre Forsøg paa at fremhæve, er dette, at Lovforslaget kun gjælder om Forskrivninger for Laan mod Kaution, der udstedes til nogen af de Sparekasser eller Bankinstitutter, som omhandles i den ommeldte Lov af 11te Februar 1863, men derimod ikke andre Kautionsdokumenter og ikke andre Forskrivninger for Laan mod Kaution, altsaa navnlig ikke saadanne Forskrivninger

Rettelse.

Sp. 552, L. 14—18 f. o. rettes saaledes: „bæret fuldstændig solvent, — han har siddet med en Forretning, og der er naturligvis Kreditorer, men han er fuldstændig solvent —, ere Arvingerne, en af dem eller alle, fuldstændig insolvente; saa gaar“.